

Lev in osel.

Cvetinomiški.

(Basen.)

Rjoveč gre nekoč v poznem mraku lev na lov. Zapazi pa preko puščave dirjajočega osla z vihrajočo raztrgano uzdo.

»Stoj!« mu zakliče. »Tvoja raztrgana uzda in tvoj, nagli dir te izdajata. Kajne — svobode se ti je zahotelo? Domislil si se, da lažje hodiš s praznim nego s težkonatovorjenim hrbtom — in pobegnil si svojemu gospodarju . . . Prav si storil, o osel, bistroumnost si jo pogodil! Čemu bi hlapčeval, ko je prostost tako lepa? . . . Občudujem tvojo bistroumnost, kakor tudi sicer občudujem tvojo brhko zunanost: posebno še tvoja krasna, dolga ušesa in tvojo ljubko debelo glavo. Samo škoda, da še nikdar nisem imel prilike, da bi te videl prav od blizu . . . Ali mi dovoliš, da se moje oči iz bližine naužijejo tvoje krasote vsaj ta večer, ko se veselíš prostosti in sije mesec, pa se v njegovem sijaju in čaru tako prelestno lesketá vse tvoje telo?«

Kaj je mogoče? O sladki glasovi, ki ni v vas nobene nevoščljivosti, nobene hinavščine in nič sovraštva, marveč sama odkritosrčnost in sladka prijaznost — bodite srčno pozdravljeni! Da, zelo hudoben in nevoščljiv in zahrbtn je svet! Ničesar noče slišati o pravici, ki je ni bil osel še nikdar deležen — — toda pogum! — Še so med pokvarjenci bele vrane poštenosti in odkritosrčnosti . . . Hvala ti, o lev, tisočkratna ti hvala! Priznal si meni, oslu-trpinu, lastnosti, ki mi jih drugi iz zavisti nočejo priznati . . .

»Prijatelj, res — — —!«

In osel hipoma obstane. Z žarečimi, od veselja in hvaležnosti rosnimi očmi vsled levove nepričakovane pohvale obstane. —

Lev pa se mu počasi približa. V svoji dostojanstveni hoji še bolj veličastvenomrk, se mu malce nasmehljá in mu z enim samim silnim, naglim udarcem svojega čopastege repa zadá smrten udarec.

»O jaz osel, da sem te poslušal, da nisem dirjal naprej v svojo prostost!« zahrôpe revež, ko se zvrne na tla in pogine.

»Dà, neumnež! Pa tebi ni zameriti, saj si osel! Oslu pa ni še nikdar nihče zameril!«

Lev ogleduje s temnim pogledom svojo žrtev, potem pa se ji zarije z ostrimi zobmi v gorško meso. Godrnjá pa vmes: »Zapeljive besede hvalisanja so zvale v pogubo še tudi marsikoga drugega, ki se je zares lahko ponašal z lepoto in bistroumnostjo, ne samo tebe, ki si bil osel! — — O, dà, še sta vladar in vladarica svetá vidva, napuh in domišljavost — še bom lahko lovil!«

